

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2014, č.j. 4389/DS/2014, JID: 138281/2014/KUUK/Bre,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2014, č.j. 4389/DS/2014, JID: 138281/2014/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30.5.2014, sp.zn. MULN/13051/1398/2013/OS-PD/DR, č.j. MULNCJ 42032/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30.4.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 13.11.2013 ve 13:10 hodin na silnici č. I/7, obchvat obce Sulec, řídil motorové vozidlo tov. zn. Mazda CX-5, r.z. „X“, na úseku, kde je dopravní značkou snížena

maximální rychlost na 60 km/h, rychlostí 97 km/h (po započtení tolerance ± 3 km/h, 94 km/h), čímž překročil povolenou rychlost o 34 km/h.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné. Dle jeho názoru není místo, kde mělo k přestupku dojít, ve výroku dostatečně specifikováno, když z něj nelze ani dovodit, zda k přestupku došlo ve směru jízdy z obce Louny do obce Slaný či ve směru opačném. Dále není ani možné určit, jaké je v předmětném úseku komunikace dopravní značení, resp. jaká je v úseku nejvyšší povolená rychlost a kde probíhalo měření. Prvoinstanční orgán ani nikterak neprokázal, že by v daném případě byla na komunikaci osazena dopravní značka B20a omezující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/h. Protiprávní jednání proto nebylo dle názoru žalobce v důsledku absence místa skutku dostatečně prokázáno. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, či ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73 (oba dostupné na www.nssoud.cz), které požadavek na konkretizaci místa protiprávního jednání stanoví.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvoinstančního, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že námitku spočívající v nedostatečně vymezeném místě spáchání přestupku žalobce uplatňuje poprvé až v řízení před soudem, ve správním řízení byl však zcela nečinný. Správní orgán I. stupně vycházel při své rozhodovací činnosti z materiálů zpracovaných policejním orgánem a další dokazování již neprováděl, když shledal zjištěný skutkový stav dostatečným. K samotné námitce pak žalovaný konstatoval, že hlídka Policie České republiky prováděla dohled nad silničním provozem u obce Sulec, silnici č. I/7, na GPS souřadnicích X-776419, Y-1014225, a to ze směru od obce Louny. Vozidlu, jež řídil žalobce, byla radarovým zařízením MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 97 km/h (po zohlednění odchylky 94 km/h) na úseku, kde byla rychlost omezena na max. 60 km/h. Automobil byl policejní hlídkou zastaven a žalobce vyzván k předložení osobních dokladů a dokladů od vozidla. Protože nesouhlasil s udělením blokové pokuty, byla věc postoupena správnímu orgánu I. stupně.

Žalovaný zastává názor, že přestupek spáchaný žalobcem, byl dostatečně zjištěn a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v souladu s platnými právními předpisy. Vzhledem k tomu navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

Při jednání před soudem zástupce žalobce setrval na podané žalobě, přičemž zdůraznil, že místo deliktu není řádně vymezeno, ani není uvedeno, v jakém směru měl žalobce jet, když ten po předmětné silnici daného dne cestoval opakovaně, a to směrem na Buštěhrad i zpět. Dále namítnul, že úřední záznamy pořízené ze strany Policie České republiky, nejsou podepsány policisty, kteří je měli vyhotovit. Ze založené fotodokumentace navíc nelze dovodit místo spáchání deliktu.

Pověřený pracovník žalovaného navrhnul zamítnutí žaloby. V této souvislosti poukázal na vyjádření k žalobě. Rovněž konstatoval, že s námitkami žalobce se správní orgány ve správním řízení nemohly vypořádat, neboť žalobce byl nečinným a neodůvodnil ani svůj odpor, ani odvolání. V úředním záznamu pořízeném Policií České republiky je místo spáchání skutku detailně popsáno, a to včetně souřadnic GPS. Jestliže ale žalobce namítal absenci podpisů, je jeho námitka vznesena opožděně.

Soud v souladu s ust. § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), provedl důkaz sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25.4.2016 ve věci stanovení omezení rychlosti na silnici č. I/7 na obchvatu u obce Sulec, jenž je založen na čl. 28 spisu, sdělením o dopravní situaci v úseku silnice č. I/7 u obce Sulec ze dne 9.5.2016 založený na čl. 32-42 spisu, který si soud vyžádal od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Územního odboru Louny, Dopravního inspektorátu, a dále sdělením Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 16.5.2016 založený na čl. 53-55 spisu.

K uvedeným důkazům právní zástupce žalobce uvedl, že sdělení Policie České republiky o místním šetření ze dne 9.5.2016 není podepsán vedoucím. Skutkový děj zde přitom popisuje ten, kdo má zájem na tom, aby jeho zjištění obstála. Není ani zřejmé, zda dopravní situace v době spáchání skutku byla taková, jak je popsáno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Výrok je přitom pro rozhodnutí o vině podstatný, nelze jeho náležitosti vyvozovat z listin založených ve spise.

V konečném návrhu právní zástupce žalobce navrhnul, aby soud žalobě vyhověl. Zopakoval, že místo přestupku nebylo řádně vymezeno, nebyl zachycen směr, v němž měl žalobce jet, založené úřední záznamy nejsou podepsány, navíc se nejedná ani o důkaz, který by byl použitelný. Takovým důkazem by byl např. výslech policistů, který ale správní orgány neprovedly. Místo skutku nevyplývá ani z fotodokumentace, stejně tak ani z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kam mohl správní orgán převzít souřadnice GPS, ale neučinil tak. Výrok je tak neurčitý, přičemž jej nelze doplňovat listinami ze správního spisu. Co se týče žalovaným tvrzeného opoždění uplatnění námitek, zástupce žalobce obecně poukázal na judikaturu Ústavního soudu, dle níž lze uplatnit žalobní důvody i později, a to z vážných důvodů. U žalobce tento důvod spočíval v nedostatku finančních prostředků ve správním řízení na využití služeb advokáta. Zástupce žalobce zpochybnil i sdělení Ředitelství silnic a dálnic České republiky vyžádané soudem, neboť z něj není patrné, zda značka omezující rychlost byla na místě v době, kdy měl přestupek spáchat.

Pověřený pracovník žalovaného v konečném návrhu navrhnul zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14.11.2013 učinila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Územní odbor Louny, Dopravní inspektorát, správnímu orgánu I. stupně oznámení o přestupku, jehož se měl dopustit žalobce

dne 13.11.2013 ve 13:10 hodin na silnici I. třídy č. 7 na obchvatu obce Sulec tím, že překročil maximální povolenou rychlost 60 km/h o 34 km/h. Součástí tohoto oznámení byl i Úřední záznam sepsaný nstržm. T. R., asistentem, z něhož vyplynulo, že předmětného dne prováděla hlídka Policie České republiky dohled nad silničním provozem u obce Sulec na uvedené komunikaci, konkrétně GPS souřadnicích X-776419, Y-1014225, a to ve směru od obce Louny. V rámci této kontroly naměřila rychlost 97 km/h projíždějícímu vozidlu Mazda CX-5, r.z. „X“, které řídil žalobce.

Na základě správního řízení a provedeného ústního jednání, jehož se žalobce nezúčastnil, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 30.5.2014, sp.zn. MULN/13051/1398/2013/OS-PD/DR, č.j. MULNCJ 42032/2014, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Ve výrokové části rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že k přestupku mělo dojít dne 13.11.2013 ve 13:10 hodin na silnici č. I/7, obchvatu obce Sulec, přičemž v odůvodnění doplnil, že měření rychlosti na dané komunikaci probíhalo ve směru na Prahu. K odvolání žalobce potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

S ohledem na námítky uplatněné žalobcem týkající se pochybností o dopravní situaci, resp. osazení dopravních značek, v úseku, kde mělo docházet k měření rychlosti, si soud, jak již bylo uvedeno, vyžádal od Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, od Ředitelství silnic a dálnic České republiky, a od Policie České republiky k těmto skutečnostem vyjádření. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, soudu sdělil, že dle jeho evidence by na daném úseku silnice č. I/7 mělo ve směru jízdy od obce Louny platit omezení rychlosti na 60 km/h, a to dle místní úpravy provozu dané svislým dopravním značením č. B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“ s údajem „60“, jež by mělo být umístěno o několik desítek či stovek metrů proti směru jízdy a ukončeno dopravním značením č. B 20b – „Konec nejvyšší dovolené rychlosti“, opět několik desítek či stovek metrů za ukončením čtyřpruhu obchvatu obce Sulec ve směru na Prahu. Zdali ale předmětného dne rychlost na 60 km/h byla skutečně upravena, není schopen posoudit, neboť dopravní značení fyzicky neumísťuje, ani neprovádí jeho pravidelnou kontrolu.

Ze sdělení Policie České republiky o místním šetření ze dne 9.5.2016 zachycujícím dopravní situaci uvedeného úseku komunikace č. I/7 ve směru od Loun na Prahu bylo mimo jiné zjištěno, že: „Komunikace samotná je za přemostěním v mírném stoupání, kdy se za horizontem silnice mírně stáčí, vlevo se nachází tak v polovičce stoupání svislé dopravní značení IP18b – snížení počtu jízdních pruhů s nápisem 600 m, na vrcholu horizontu při stoupání je svislé dopravní značení po obou stranách, a to B20a – nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, která se nachází 850 m od konce zúžení od Prahy. Následuje přerušení svodidel po pravé straně, kde je umístěn SOS hlásič. Následuje opět svislé dopravní značení IP18b – snížení počtu jízdních pruhů s nápisem 200 m, následuje svislé dopravní značení B20a – nejvyšší dovolená rychlost 60 km/h, která se nachází 450 m od konce zúžení ve směru od Prahy.“ Policie rovněž uvedla, že vždy před počátkem měření kontroluje umístění dopravních značek, jejich viditelnost, technický stav a platnost, tak tomu bylo i v daném případě. Z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 16.5.2016 vyplynulo, že na km 39,477 směr Praha je trvale nainstalována dopravní značka B20a s omezením rychlosti na 60 km/h. Úsek omezení končí na km cca 38,990. Ředitelství silnic a dálnic České republiky

provádí kontrolní prohlídky silnic I. třídy dvakrát týdně, přičemž v rozhodném týdnu od 11.11.2013 do 17.11.2013 nebyla hlášena žádná závada v podobě chybějících dopravních značek. Soud má za dostatečně zjištěné, že na úseku silnice č. I/7, kde žalobce jel rychlostí 97 km/h, byla umístěna dopravní značka B 20a snižující maximální rychlost na 60km/h.

Dle ust. § 4 písm. c) zákon o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Dle odst. 4 písm. e) citovaného ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč.

Dle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

Soud se k námitce žalobce zabýval otázkou, zda bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí dostatečným a konkrétním způsobem vymezeno místo spáchání přestupku.

Jedním z nejzásadnějších požadavků na přesné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby konkrétní protiprávní jednání nebylo možno zaměnit s jiným. V rozhodnutí, jímž je ukládána sankce za přestupek je proto nezbytné postavit najisto, kterého konkrétního jednání se měl subjekt dopustit. To však lze zajistit toliko dostatečnou konkretizací jednotlivých údajů, jež skutek charakterizují, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté aj. Jen výroková část rozhodnutí je totiž schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, sp.zn. 3 Ads 21/2004, dostupný též na www.nssoud.cz). Pouze z řádně formulovaného výroku lze tudíž zjistit, jaká povinnost byla porušena a jaká sankce za ni uložena, neboť jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

V daném případě bylo místo skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezeno údajem: „*na silnici č. I/7, obchvat obce Sulec [...] na úseku, kde je dopravní značkou snížena maximální rychlost na 60 km/h*“. V této souvislosti lze konstatovat, že obdobný případ popisu místa protiprávního jednání již opakovaně řešil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, rozsudku ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37 či rozsudku ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014-48 (vše dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, však z pohledu dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí neobstálo toto určení: „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“,

z něhož Nejvyšší správní soud dovodil, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

Na první pohled o shodnou situaci se jedná i zde. Úsek komunikace č. I/7 v části kolem obce Sulec je dlouhý více jak 2 km, a je proto třeba konkretizovat, v jaké části k měření rychlosti docházelo. Zvláště pak za situace, kdy, jak již bylo konstatováno na základě vyjádření Policie České republiky ze dne 9.5.2016 vyžádaného soudem za účelem ohledání místního dopravního značení, dochází-li v inkriminované lokalitě v průběhu několika set metrů ke změně maximální povolené rychlosti nejprve na 80 km/h a následně na 60 km/h. Je tak třeba postavit na jisto, za jakou dopravní značkou omezující rychlost mělo ke spáchání přestupku dojít.

Tuto informaci lze dovodit přímo z výrokové části rozhodnutí. Ta totiž obsahuje nejen obecný údaj, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo na komunikaci č. I/7 na obchvatu u obce Sulec, ale současně jí je i přiblíženo konkrétní místo přestupku pomocí vymezení, že se jednalo o úsek, v němž je nejvyšší dovolená rychlost snížena na 60 km/h. Takový je přitom dle úředního záznamu o místním šetření v dané lokalitě jen jeden a měří toliko několik set metrů. Další upřesnění místa skutku je možné zjistit z odůvodnění rozhodnutí či z Úředního záznamu sepsaného nstržm. T. R., asistentem, dne 13.11.2013, z něhož vyplývá, že probíhalo na GPS souřadnicích X-776419, Y-1014225, a to ve směru od obce Louny. Zde je nicméně nutno podotknout, že úřední záznam nelze jako podklad rozhodnutí použít, nadto jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37 (dostupném též na www.nssoud.cz): „Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže nic změnit na důvodnosti námitky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit poukazem na to, že ze spisu jasně patrné je.“ Dostatečně vymezené místo skutku výrok prvoinstančního rozhodnutí v přezkoumávaném případě obsahuje, není proto na místě námitka, že by daný přestupek mohl být zaměněn s jiným, stejně tak na danou věc nelze aplikovat shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, v němž se jednalo o poněkud odlišnou skutkovou situaci.

Co se týče žalobcem u ústního jednání uplatněné námitky ohledně chybějících podpisů pod úředními záznamy pořízenými příslušnými orgány Policie České republiky, soud konstatuje, že dle ust. § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. lze žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. činí dva měsíce a počíná běžet, jakmile bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení.

V daném případě bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 6.10.2014, lhůta pro rozšíření žaloby tudíž uplynula dne 6.12.2014. Jestliže proto žalobce vznesl u ústního jednání konaného dne 4.7.2016 nové žalobní body, nemohl k nim soud přihlížet.

K namítanému chybějícímu podpisu u sdělení Policie České republiky o místním šetření ze dne 9.5.2016 vyžádaného soudem z úřední povinnosti pak soud uvádí, že o autenticitě sdělení nemá pochybnosti, neboť mu bylo doručeno z její datové schránky.

S ohledem na to, že shora vymezený přestupek byl řádně vymezen, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul. Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal

žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. července 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová